

Calea Domnului și calea împăraților

Sâmbătă, 15 mai 2010

Gili Cârstea

Domnul are o „cale” pe care lucrează, în contrast marcant cu „calea împăraților lui Israel” (2 Regi 16:3; 2 Cron 21:13), conflictul dintre cele două căi fiind și astăzi subiectul principal de controversă în poporul lui Dumnezeu.

De-a lungul întregii istorii sacre, și în fiecare generație, calea împăraților a sufocat calea Domnului, iar trimișii Lui nu au avut nicio șansă în fața autorității eclesiastice pe care se sprijinea puterea curții regale. Totdeauna conflictul s-a desfășurat între preot și profet, și totdeauna bătălia s-a terminat în defavoarea celui din urmă (Mat 23:34-35).

„Împărații” din 1888, frații din poziții de răspundere, nu erau nici ei dispuși să renunțe la calea lor, inconștienți că acea cale nu este calea Domnului, ci „calea împăraților lui Israel.” Erau foarte tulburați de argumentele cu care îi confrunta profetul zilelor lor:

„De unde știți că Domnul nu oferă dovezi proaspete ale adevărului Său, așezându-l într-un cadru nou, ca astfel să fie pregătită calea Domnului? Ce planuri ați făcut voi ca lumină nouă să fie adusă în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Ce dovadă aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi?” (The EGW 1888 Materials, 534).

Erau trei întrebări simple, cu totul potrivite situației în care se găsește biserica din 1888 până astăzi:

1. Vi se pare greu de crezut că adevărul trebuie pus într-un context nou, ca astfel să fie pregătită calea Domnului? Nu observați că timpul trece iar Domnul nu poate să vină, deoarece calea Sa este necunoscută, disprețuită, ridiculizată?

2. Dacă nu primiți lumina trimisă prin frații Waggoner și Jones, ați făcut voi ceva ca lumină nouă să fie adusă poporului? Vreo inițiativă, vreo soluție, o rezolvare la impasul laodicean în care suntem blocați?

3. Bine, refuzați lumina, dar ce dovadă aveți că nu Dumnezeu a trimis-o? Ce nu vă place: Lumina care descoperă o nouă cale, caracterul și manierele mesagerilor, sau faptul că Dumnezeu nu s-a consultat cu voi când i-a ales?

Răspunsul lor ar fi fost: „Toate trei,” dacă și-ar fi luat inima în dinți să exprime verbal ceea ce îi motiva realmente în împotrivirea față de lumină nouă despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.

Dacă mărgăritarele adevărului despre sanctuar nu ar fi fost îngropate sub molozul erorilor de generații întregi de rabini, lumina soliei 1888 nu ar fi produs nicio împotrivire.

Ceea ce prezentau Jones și Waggoner erau doar simple componente elementare ale căii prin care Dumnezeu putea recupera eroarea fatală din Eden. Erau adevărurile vechi aflate la temeliea sanctuarului din vechime, așezate acum în cadrul nou al lucrării lui Hristos de dincolo de perdea, o cale vie pe care poporul trebuia să-L urmeze pe Înainte-Mergătorul Lui. Era o redescoperire a „slujbei aducătoare de neprihănire” (2 Cor 3:7) care ar fi permis încheierea legământului cel veșnic, venirea „Duhului de viață” (Rom 8:1-2) în locuința Lui rămasă pustie de generații.

De 120 de ani cerul așteaptă să redescoperim diamantele oferite de el în 1888, să le așezăm în contextul adevărului prezent și să le prezentăm lumii. El a ridicat biserica rămășiței cu scopul expres de a fi ambasadorii Lui, cu o misiune precis delimitată:

„Dumnezeu va da lumină adițională, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului; și oriunde vor merge lucrătorii, vor triumfa. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor. Și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 dec 1890).

La ce am fost chemați?

1. Dumnezeu va da lumină adițională, suplimentară, cu privire la „calea” prin care se face vindecarea poporului Său;
2. În lumina aceasta adițională, adevărurile vechi vor fi recuperate și așezate într-un cadru nou;
3. Scopul studiului biblic este recuperarea unor adevăruri acoperite de molozul erorilor;
4. Fiecare rază nouă de lumină recuperată trebuie comunicată altora.

Rezultatul acestor acțiuni? Îl vom descoperi pe Domnul, neprihănirea noastră, în contrast marcant cu Baal, hristosul ecumenic așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (Eze 28:2; 2 Tes 2:4).

Pe acest drum, nu vom face decât să urmăm pe Fratele nostru mai mare:

„Hristos era la originea tuturor perlelor de adevăr străvechi. Prin lucrarea vrăjmașului, aceste adevăruri au fost acoperite. Au fost dislocate din poziția lor originală și așezate în cadrul erorii. Lucrarea lui Hristos era să așeze din nou și să confirme mărgăritarele vechi în cadrul adevărului. Principiile adevărului, care fuseseră date de El spre a binecuvânta omenirea, fuseseră, prin agenția lui Satana, îngropate și aparent eliminate. Hristos le-a recuperat din molozul erorilor, le-a dat o forță nouă, vitală, le-a poruncit să lumineze ca altădată și să rămâne în veșnicie” (The EGW 1888 Materials, 524).

„Hristos a dat prețioase perle ale adevărului, dar oamenii le-au amestecat în molozul superstiției și erorii... El vedea că lumea nu poate găsi cuvântul lui Dumnezeu, deoarece acesta era acoperit de tradițiile oamenilor... Doar El putea așeza adevărul în cadrul corect, iar lucrarea Sa a fost să-l elibereze de eroare și să-l așeze în fața oamenilor în lumina lui cerească” (The EGW 1888 Materials, 533).

Urmașii Lui de azi vor face exact același lucru, dacă vor fi capabili și dispuși să vadă deosebirea dintre calea împăraților lui Israel și calea Domnului. Și, evident, conștienți că

rezultatul lucrării lor va fi același, adică alungarea „dincolo de poartă,” unde vor trebui să suporte ocară crucei lui Hristos.

„Calea Domnului” aduce mereu, cum spunea Ieremia, ocară și batjocură toată ziua. Spre deosebire de „calea împăraților,” care aduce laude, aprecieri și avantaje.